

138-4

IOANNIS PIERII

V A L E R I A N I

BELLVNENSIS,

(S)

HIEROGLYPHICA,

S E X

DE SACRIS ÆGYPTIORVM ALIARVMQVE GENTIVM LITERIS COMMENTARII:

*Summa cum industria exarati, & in libros Quinquaginta octo redacti: quibus etiam
duo alij ab eruditissimo viro sunt annexi.*

Nunc primùm verò his sexaginta libris Auctarij loco subijuncta sunt **HIEROGLYPHICORVM
COLLECTANEA**, ex veteribus & Neotericis Auctoribus descripta,
atque in **SEX LIBROS** digesta.

*Hac postrema omnium editio, præter iconas & varia numismata affabrè elaborata, non solum variarum historiarum,
veterumque inscriptionum monimenta continet, verum etiam præter Ægyptiaca, & alia pleraque mystica, tum
locorum communium ingentem syluam: tum sacrarum literarum, in quibus haud rarò & Christum ipsum &
Apostolos Prophetasque huiusmodi locutionibus usos fuisse videmus, exquisitam interpretationem. quippe cum
hieroglyphicè loqui nihil aliud sit, quàm diuinarum humanarumque rerum naturam aperire.*

Accessere percutiles ad marginem Annotationes numquam hætenus excusæ, vnà cum Declamatiuncula pro Barbis,
ac eiusdem Poëmatibus media parte auctioribus: eaque omnia à mendis quæ irreperant, vindicata.

Cum Indicibus variis post Præfationes, & ad Operis finem, additis.

L V G D V N I,
Sumptibus Pauli Frellon.

M. D C X.

CVM PRIVILEGIO REGIS CHRISTIANISS.

A abduci pateretur abuehendum, quippe cum in loca sterilia, inamœna & barbara, vbi ludibrio contumeliisque omnibus tamquam hosticæ terræ animal afficeretur, neque victui neque ornatui eius vel necessaria, vel commoda suffectura: lōgum ad hæc iter & incommodum, & vastum maris æquor arandum, vt fatius esset in qua tunc erat terra quamprimùm contrucidari, quàm per tot viarum difficultates ad ærumnosissimam denique vitam peruenire. Rex hac re cognita, magistrum Hannonis ad se quamprimùm accersiri iubet, seque dolos eius comperisse dicit: ageret itaque vt intra triduum Hanno in nauim imponeretur, idque ni properè fieret, interminatus est actutum se hominem extremo supplicio affecturum, vt aliis exemplo esset, qui mandatis regis fucum facere ausi essent. Hac ^a regis asperitate territus Elephanti magister, cum nullam in cunctatione salutem intueretur, discipulam belluam aggreditur, docet se maleuolorum quorundam fraude subornatum, qui & felicitati vtriusque inuiderent, & regi optimo malè obtemperantes essent, longè autem secus rem habere, quàm illi mentiti essent. Siquidem non immania & effera loca profecturi erant, sed ad urbem orbis terrarum dominam, amœno loco sitam, vbi rerum deliciarumque omnium quotquot vel auidissimi cuiusque cupiditate expeti possint, copia fertilissima redundaret. Ibi esse Principem, cui totus penè terrarum orbis assurgeret, apud quem is in deliciis habendus esset: & tamquam Luscinæ pullus, lautitiarum blanditiarumque affluentia nutricandus: proinde bono animo esset, secumque primo quoque tempore lætus & alacer nauem inscenderet, affuturos nauigationi Deos cursum omnem incredibili fœlicitate profecturos. Ita Hannonem ab eodem magistro in aliam sententiam deductum, vbi signa data sunt, vltro nauem conscendisse, neque vlla vmquam imperia toto itinere detractasse.

^a Recens & memorabilis historia.

DE RHINOCEROTE. CAP. XIX.

V Rhinocerota in Domitiani numis inspexere, quid id signum sibi velit, queritare solent. Ego factum id ad Principis adulationem dixerim, qui animalia huiusmodi spectaculis obtulerit, cuiusmodi munus illud fuit, quod à Valerio Martiale celebratur:

*Prestitit exhibitis tota tibi Casar arena,
 Quæ non promisit prælia Rhinoceros.
 O quàm terribiles exarsit pronus in iras!
 Quantus erat cornu, cui pila Taurus erat!*

E IRACVNDIA EX TARDITATE FEROCIOR. CAP. XX.

SVNT enim qui lentitudinem irascendi, ac nullum mox adhibebitum modum exandescentiæ, per huius animalis hieroglyphicum intelligant. Nam in eo conueniunt authores, magna id indigere irritatione, sed vbi irasci cœperit, esse ferocissimum, quod & altero Martialis expressit Epigrammate:

*Sollicitant pauidi dum Rhinocerota magistri,
 Seque diu magnæ colligit ira fera:
 Desperabantur promissi prælia Martis,
 Sed tamen is rediit cognitus antè furor.
 Namque grauem gemino cornu sit extulit Vrsum,
 Iactat vt impositas Taurus in astra pilas.*

**REX POTENS IMBECILLIORIS
 ARTIFICIO PETITVS. CAP. XXI.**

FSUNT qui volentes potentem aliquem Regem imbecillioris alicuius artibus vexatum intelligere, Elephantum pingunt in certamen à Rhinoceronte laceffitum. Nascitur hic siquidem natura hostis Elephanto, longitudine ei penè pari, sed cruribus multò breuioribus, colore buxæo, vt ait Plinius ^b. Cornu is ad saxa limato se pugnæ præparat: in dimicatione aluum maximè petit, quam esse molliorem intelligit, eaque perfossa, actutum superat Elephantum.

ROBVSTVS. CAP. XXII.

SANÆ fortem atque robustum Diuinæ literæ, vt Eucherius Stradit, per Rhinocerontis imaginem accipiunt, illudque Iobi ex Hebræo affertur. *Numquid vult Rhinoceros seruire tibi? Terribilis, ait is, fera Rhinoceros, cui gemina in naribus cornua:* atque ita ^c in Domitiani numis obseruauimus, in quibus Rhinoceros spectatur nares gemino cornu insignis, qualem celebrat Martialis. Præterea qui nuper allatus est ex India inferiori ad Lusitanæ regem, cuius imaginem ad Leonem x. p. m. transmissam vidimus, vnum quidem in nare cornu habet, alterum

b lib. 8. cap. 20.

c Domitiani numus.

Monocerotis ac Rhinocerotis descriptio, & eius in diuinis hieroglyphicis.

Job. 38. 11.
Num. 23. 22.

Psalm. 28. 6.

rum supernè prorumpit, non adedò magnum; sed præualidum esse Lusitani omnes, qui animal viderunt, attestantur. At longè curiosius hoc videndum: in Diuinis siquidem literis *μονοκέρωτα*, & *ρίνοκέρωτα*, Vnicornem scilicet & Naricornem plerisque locis confusim acceptum fuisse, nimirum à nouis & veteribus Theologis, qui cum historiam ignorarent, duo hæc vnum eundemque esse crediderunt, ita vbique ab aliis Vnicornem, ab aliis Naricornem vno eodemque loco positum inuenias. Id quod accidisse puto, quòd, vti diximus, pleriq; horù idem esse animal arbitrati sunt Rhinocerotæ & Menocerotæ: cum alioqui longè diuersa sint, separatimq; à Plinio vtrūque positum, qui libro octauo, capite post vigesimum primo, Monocerotem asperrimam ait feram, reliquo corpore Equo similem, capite ceruino, pedibus Elephanto similibus, cauda Apro, mugitu graui, vno cornu nigro media fronte cubitorum duum eminente. Quæ quidem descriptio eum signat, quem vulgus Halicornum vocat, quem aiunt pudicitia ita amantem esse, vt non nisi puellæ virginis ope capi possit, quam venatores ibi statuerint sedentem, quòd animal ad potum pabulatūve se conferre animaduenterint. Accurrere enim Vnicornem ad puellam huiuscemodi, inclinatumque caput in eius gremium collocare, altissimòque mox occupari somno, signòque venatoribus à puella dato appropere eos, & feram nullo negotio capere, atque hoc vnus tantum cornu præmio, quòd contra venena pollere prædicant: ramenta quippe eius efficacissimè sanare, & toris stratis partem eius impositam, si quid veneno vitiatum apponatur, sudorem emittere. Rhinocerotæ verò eodem libro Plinius capite xx. ponit, qui cornu non in fronte habeat, sed in naribus, alterum eum à Dracone hostem genitum Elephanto, & quæ superius allata sunt de vtriusque pugna. Sanè alibi in Diuinis literis Rhinocerotæ hieroglyphicum esse fortis & robusti viri, vti superius dictum, notat Eucherius citato ex Iobæ loco, *Nymquid volet Rhinoceros seruire tibi?* Et apud Balaam scriptum inuenias, *Cuius fortitudo quasi Rhinocerotis*, vt Latinæ pleræque omnes habent interpretationes, quamuis Sanctes *Vnicornis*, reddiderit. Igitur si quid ariolandum, cum Psalmo hoc vigesimoprimum comparatio referatur ad animalia robustissima & indomita, diuinumque auxilium contra eorum imperium atque vim impleretur, quippe vt Chaldæi & Arabes exposuerunt, *Salua me à feroci fortissimo sicut Leone, & à rege potente, cuius potentia sit sicut Naricornis*, eamque plerique lectionem probent, non dubitarim asserere hoc loco *Rhinocerotis* legendum. Vbi verò Psalmo xxviii. mentio fit amabilioris animalis, dicitur quippe Sarion apud Hebræos, quod Græci reddidè *ἡρατημένθω ὡς εἰς ῥίνοκέρωτων*, Latini, verbum verbo reddentes, *Dilectus quemadmodum filius Vnicornium*: vetus etiam traductio *Vnicornium* habeat, nulli dubium esse crediderim, quin castigatior istius loci lectio sit *μονοκέρωτων*. Atque hæc, mi Domine, sunt quæ super Elephanto, qui Rhinocerotæ secum traxit, colligere per occupationes licuit. Tu, qui ætatem omnem, horasque omnes assiduæ lectioni soles impendere, longè illustriora reconditoraque forsitan inueneris, quæ si ad manus meas peruenire non potuerunt, indulgendum est mihi: non enim ignarus Ges, quantum mihi Principum obsequia, negotiorumque perturbationes de studiis literarum subtrahant, crebrisque me interpellationibus auocent. Quare tu, atque alij, qui vitæ meæ rationem inspiciatis, mihi estote æquiores, cum præsertim admoneat Maro, Neminem esse qui possit omnia.

IOANNIS

H